

Viure a la intempèrie

Un relat de: [Josep Maria Basté Framis](#)

Tinc alguns amics que, amb els anys, han anat construint i adaptant el seu món i les seves relacions a la mesura de les seves possibilitats, i ara em trameten una sensació de pau amb la vida... però també de rendició: "aquesta és la meva zona de confort que he construït no pas sense esforç, i d'aquí no em moc". Tant li és que facin o diguin algunes coses un pèl estranyes o que semblin una mica "raros" segons com, tots amb les seves coses (a més, de fet, tots les tenim les nostres rareses). Però ho fan sense adonar-se: malgrat els errors i els moments dolorosos, que tots en em viscut, en general estan satisfets del seu camí fet per la vida, i també de la seva manera de seguir-la caminant.

La meva manera de viure la vida, però, no és aquesta.

Jo no vull acabar construint una zona de confort, jo vull viure sempre a la intempèrie, i per fer això la malaltia m'ajuda molt (encara que és dura i implacable; no em dona mai treva), però potser sense ella jo també buscaria amb anhel la meva zona de confort. Aquest és el gran regal de la malaltia, és ella la que em retorna contínuament allà on vull ser: a la intempèrie, sense previsions, sense esperances però amb Esperança, amb noves idees, nous sentiments i amb tants amics, nous o de fa temps, és igual, però que sempre tenen una mirada nova perquè ells també van creixent, malgrat tot. Amb els meus fills també.

I vull viure a l' intempèrie perquè, amb els anys, la vida m'ha ensenyat, entre cops i moments plens, entre llums i ombres, que a mi em pot matar una zona de confort: les zones de confort, si no són el refugi des del que et projectes endavant, empetiteixen la vida. Per això no vull zones de confort, per a mi és qüestió de supervivència. A la intempèrie és on batega la vida, la de veritat. Per no prendre mal, cal arriscar. Sempre.

Josep Maria